

Eräänä päivänä Jaakob, *Israelin kantaisä*, Jumalan kutsumana ja suurien haasteiden edessä, rukoili Jumalaa. Hän tunsu vähäisyytensä ihmisenä ja uskonkin juuri tämän olevan yksi niistä piirteistä, miksi juuri Jaakob sai kulkea kutsuttuna erityiseen tehtävään. Jaakobhan oli luonteeltaan miltei petturi, olihan hän ottanut nimiinsä esikoisosuuden veljeltään ja vieläpä *"huijasi"* isältään suuren ja arvokkaan siunauksen perintöosakseen.

Tuli aika kohdata petos. Veli oli tulossa vastaan, eikä Jaakob ollut tietoinen lainkaan veljensä aikomuksista. Hän pelkäsi veljensä yhä kantavan vihaa ja kostavan kaikki kohtaamansa vääryydet. Jaakob oli myös luonteeltaan hiljainen, päinvastoin, kuin veljensä Eesau, joka metsästi mielellään riistaa. Jaakob viihtyi lapsuudessaan kotosalla ja Hän valitsi mieluummin pakenemisen pelottavissa tilanteissa. Mutta Jumala ei väistynyt hänestä. Yhä uudelleen *"petturi"* sai kokea, miten suunnattoman suuri olikaan Jumalan uskollisuus!

"Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota olet osoittanut palvelijallesi. Pelkkä sauva kädesäni minä kuljin tämän Jordanin yli, ja nyt on minulle karttunut kaksi joukkoa." 1.Moos.32:11[*JKR]

Ehkäpä sinäkin olet tuntenut Jumalasi edessä samantapaisia tuntemuksia. Emme ole ansainneet armoa, jota Jumala osoitti Kristuksessa meitä syntisiä kohtaan? – Jokaisen vaelluksesta löytyy heikkouksia, vajavaisuuksia ja laiminlyöntejä, emmekä siksi olisi arvollisia taivas-osuuteen ja Jumalan siunauksiin. On ymmärrettävä, että pyhimmästä pyhin ja puh-taimminkin eläneen vaellus on Jumalan edessä, *kuin saastainen vaate*:

"Kaikki me olimme kuin saastaisia, ja kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme. Me kaikki olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekemme heittelevät meitä kuin tuuli. Ei ole ketään, joka huutaa avukseen Sinun nimeäsi, joka herää pitämään Sinusta kiinni. Sinä olet peittänyt kasvosi meiltä, jättänyt meidät menehtymään syntiemme valtaan. Mutta olet sinä, Herra, isämme. Me olemme savi, ja Sinä olet meidän valajamme, kaikki me olemme Sinun kättesi tekoa. Älä, Herra, vihastu ylenmäärin, äläkä ainiaan muistele pahoja tekoja. Katso ja huomaa, että me kaikki olemme Sinun kansaasi." Jes.64:6-9[*JKR]

Emme totisesti ansaitse Jumalan *"sulaa hyvyttä, laupeuttaan, uskollisuuttaan ja armoaan,"* mutta Jumala rakastaa ihmistä ja siksi Hän antaa meidän kohdata kaiken tämän!

Toisinaan meidän on vaikea käsittää Jumalan uskollisuutta – varsinkin silloin, kun itse emme ole uskollisia. (2.Tim.2:13, 1.Kor.10:13) Olemme liian usein valmiita jakamaan tuomioita ja

armottomia sanoja. Toisen vikoja on näet helpompi käsitellä, kuin omia heikkouksia. Saatamme kuulla, kuinka *"joku hoitaa mielellään toisen tonttia ja puutarhaa, selittäen, miten minkäkin asian tulisi olla."* – On niin tavattoman helppoa puuttua toisen tekemisiin, tekemättä jättämissiin ja olemisiin! Sen sijaan saamme omistaa laupeuden ajatuksia Jumalan armosta. Niitä jakaen, havaitset pian, miten ne kannustavat myös kanssamatkaajia löytämään hyvään.

Älä ole enää *"liian halpa,"* omaksuaksesi Jumalan armoa ja uskollisuutta sydämeesi. Sinun ei tarvitse olla sitä, koska Kristus on jo sovittanut kaiken. Saat tulla Hänen tykönsä ja Häneen katsoessasi et enää janoa *elämää toisten tonteilla*. Hyvän Paimenen seurassa saa tyytyä ja levätä kiittollisin mielin, sillä Hän vie vihreille niityille, ravitsee ja kulkee kanssamme pimeiden laaksojen halki. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat sinua kaiken elinaikasi, Hyvän Paimenen, rakkaan Herramme, Jeesuksen Kristuksen, seurassa!

